

ber fra lande uden for EU og fra lande, der ikke har gennemført 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv.

For filialerne vil reglerne i hovedtræk komme til at svare til indholdet af det nugældende kapitel 24. For tjenesteydelsesvirksomhed vil reglerne skulle tage højde for de lande, der anmelder sig som tjenesteydere i Danmark i henhold til 2. livsforsikringsdirektiv og 2. skadesforsikringsdirektiv.

Til nr. 50 (kapitel 24 a)

I kapitel 24 a fastsættes regler for danske forsikringsselskabers virksomhed i udlandet, dels som filialetablering eller udbydelse af fri tjenesteydelsesvirksomhed i andre EU-lande eller lande, der har gennemført 3. generationsdirektiverne, dels som virksomhed i det øvrige udland. I sidstnævnte tilfælde er fastsat en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler herom.

Til nr. 51 (§ 220)

I § 220 fastsættes proceduren for danske forsikringsselskabers etablering af filialer eller udbydelse af grænseoverskridende tjenesteydelser i andre EU-lande eller lande, der har gennemført 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv. Proceduren svarer til den i § 211 anførte, jf. art. 32 i 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet indsigt i forsikringsselskabets aktiviteter i udlandet og gør det muligt at tilrettelægge tilsynet med virksomheden, inden den påbegyndes, herunder aftale det nødvendige samarbejde med selskabet og det pågældende lands tilsynsmyndigheder og sidenhed at følge dens »globale solvens«.

Ifølge stk. 3 kan Finanstilsynet unklade at fremsende oplysninger til tilsynsmyndighederne i værtslandet, hvis selskabets administrative struktur og finansielle situation ikke er forsvarlig i forhold til den påtænkte etablering. Blandt kravene til den administrative struktur i denne sammenhæng kan specielt nævnes, at forsikringsselskabets organisation skal være så veludviklet, at den muliggør en forsvarlig styring af virksomheden i udlandet.

Ud over informationskravene i § 220 vil bestemmelsen i § 240, stk. 1, om, at et forsikringsselskab på forlangende skal give Finanstilsynet enhver oplysning om selskabets forhold, gøre det muligt for Finanstilsynet at få yderligere oplysninger, såfremt dette måtte anses for hensigtsmæssigt.

Til nr. 52 (§ 221)

Bestemmelsen giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte regler om overdragelse af forsikringsbestande tegnet via filialvirksomhed eller tjenesteydelsesvirksomhed i andre EU-lande eller lande, som har gennemført 3. generationsdirektiverne.

Til nr. 53 (§ 222)

Bestemmelsen giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte regler om danske forsikringsselskabers virksomhed i andre lande end EU-lande eller lande, som har gennemført 3. generationsdirektiverne.

Til nr. 54 (§ 222, stk. 4)

Der henvises til bemærkningerne til nr. 16.

Til nr. 55 (§§ 223-229)

Bestemmelserne om tilsyn med udenlandske filialer i Danmark foreslås ophævet, idet de ikke mere – som følge af reglerne i 3. livsforsikringsdirektiv og 3. skadesforsikringsdirektiv – kan opretholdes over for selskaber omfattet af forslaget § 1, nr. 41 og 43 (§§ 211 og 213).

Til nr. 56 (§ 238, stk. 4)

Der er tale om en redaktionel tilretning.

Til nr. 57 (§ 240, stk. 1)

Det foreslås at ændre stk. 1, således at Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed, også omfatter filialer omfattet af forslaget § 211 og mellemmand, samt § 219-filialer. For så vidt angår mellemmand svarer ændringen til § 14 i tjenesteydelsesloven, som foreslås ophævet.

Bestemmelsen vedrørende § 211-filialer er indsat, fordi det ikke kan udelukkes, at Finanstilsynet også kan have behov for at indhente oplysninger fra filialer, som er under et andet lands tilsyn.

Filialer etableret i medfør af reglerne i § 219 er også medtaget i den foreslåede ændring. Disse filialer, som svarer til filialer omfattet af det nugældende kapitel 24, er i dag indeholdt i ordet »forsikringsselskaberne«, men foreslås, af hensyn til tydeliggørelse, særskilt nævnt.

Til nr. 58 (§ 240, stk. 4 og 5)

Stk. 4 og 5 gennemfører art. 10 i 3. skadesforsikringsdirektiv og art. 9 i 3. livsforsikringsdirektiv – kontrol af filialer på stedet – og er en konsekvens af princippet om hjemlandskontrol. For at hjemlandets tilsynsmyndigheder kan udøve tilsyn, må de have adgang til at foretage undersøgelser på stedet i filialer af hjemlandets forsikringsselskaber.